

andvörp eða vopnabrák hálsiðaðrar þjóðar, eða heróp eða mannavíg. Það eru til setningar og stef frá fyrri tímum, sem enn tala til vor með guddómlegri speki. 90. sálmur Davíðs er enn viðkvæm orð fyrir marga af oss. „Drottinn þú varst vort athvarf frá kyni til kyns. Áður en fjöllin fæddust og þú tilbjóst jörðina og heimin, já, frá eilífið til eilíðar ert þú vor guð. Þú gjörir manninn að dufti og segir komið aftur þér mannanna börn, því fyrir þínum augum eru þúsund ár sem dagurinn í gær þú hann er liðinn, og eins og nætur vaka. Þú burtaskolar þeim, þeir eru sem draumur, því allir vorir dagar hverfa burt, vér eyðum vorum árum eins og draumi“. Þessi orð tala til vor eins skýrum orðum í dag, eins og þau hafa nokkru sinni gjört um þúsundir ára.

Hver getur svo komið inn á listasöfn, þar sem hundruð mynda skreyta veggina, myn-lir af goðfögnum mönnum og konum, er málarahöndin hefir dregið, mönnum, sem horfnir eru úr heiminum fyrir mörgum mannsöldrum, fyrir þúsundum ára,—að þeim hinum sömu komi ekki til hugar, „þúsund ár eru sem dagurinn í gær þú hann er liðin og eins og næturvaka“. 200 mannsaldrar eins og einn draumur, sem ekkert, á þessari tífmans strönd. Og þegar vér hugsum um það, hvílik firn, hvílik býsn æsku og fegurðar og gæða ber ekki þessi bið, sem vér köllum tíma, burt úr vorum heim! Meðan vér tefjum, jafnvel um vora stuttu stund, sjáum vér það vera að smá-hverfa. Eitt ár, og því sem áður var fegurðin sjálf, því fer að halla, annað ár til, og það er horfið, liðið burt eins og skuggi af ásjónu ungmennisins, en annar dýpri skuggi kominn í þess stað, frostsuggar afhallandi kvelds eða komandi nætur.

En stöndum við og hugsum oss betur um og þá heyrum vér enn annað orð, er til vor kallar og það framan úr fornri tíð. „Deyr fé, deyja frændr, deyr sjálfir it sama, en orðstírr deyr aldregi hveim er sér góðan getr“. Einnig sönn orð, lifandi mál, og það einkum fyrir oss nú í dag. Það sefar oss að hugsa til þess, það veitir oss meiri kjark þegar hinni myndinni um fallvaltleik og hraðstreymi tímans ber oss fyrir auga: „Orðstírr deyr aldregi, hveim er sér góðan getr“. Lífið svíkur aldrei